

نُبِّ رَمْعَ عَمُ تُجَحَّ رَحَ : لِقَاقُ هُنَّ أَعْنَهُ لَلِ يَضَرُّ يَرِاقُ لَلِ نُبِّ نَمَّ حَرِّ لَلِ دُبَّ عَنُ
يَلَّصِي نَوُقَرَفَتُمْ عَزَوَا سُانِ لَلِ إِذِ فِ دِجْسَمَ لَلِ يَلِ نَاضَمَرِ يَفِ بَاطْخُ لَلِ
رَمْعَ لِقَاقُ طَهْرُ لَلِ وَتَ لَصَبِ يَلَّصِي فِ لُجَرِّ لَلِ يَلَّصِي وَ سَفَنَلِ لُجَرِّ لَلِ
مُهَمَّ عَمَّ حَفُ : لَتَّمْ أَلِ كَلِ دِجَ أَوِ يَرِاقُ يَلَّصِي عَ لَوَّهَ تُعَمَّ حُ وَلِ يَنَ أَرَّ لَلِ يَنِ لَلِ
نَوُلَّصِي سُانِ لَلِ أَوِ يَرِاقُ يَلَّصِي عَمُ تُجَحَّ رَحُ مَثُ : لِقَاقُ بَعَكُ نُبِّ يَبُّ أَلِ
لُصْفَا أَعْنَهُ نَوُمَانَتِ يَتَّ لَوَّهَ عَدَبَلِ تَمْعَنُ : رَمْعَ لِقَاقُ مَوَّ يَرِاقُ لَصَبِ
هُ أَوِ رَ : هَلَّوَا نَوُمُوقِي سُانِ لَلِ نَاكُ وِ لَلِ لَلِ رَحَا يَنُغِي رَ نَوُمُوقَتِ يَتَّ لَلِ نَم
لَلِ :

2. Абдурроҳман ибн ал-Қорий розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Умар ибн Хаттоб розияллоҳу анҳу билан Рамазон кечаларининг бирида масжидга чиқдим. Қарасак, одамлар гуруҳ-гуруҳ билан тарқоқ ҳолларида: кимдир ўзи намоз ўқимоқда, кимдир намоз ўқиса, бир неча киши унга иқтидо қилмоқда. Шунда Умар:

«Аллоҳга қасам, менимча, анавиларни бир қори(орти)га жамласам яхши бўлади», деди.

Сўнгра уларни Убай ибн Каъбнинг ортидан жамлади. Кейин, бошқа бир кечада мен яна у билан чиққанимда одамлар қориларга иқтидо қилиб намоз ўқишар эди.

«Бу қандай ҳам яхши бидъат. Қоим бўлган пайтларидан кўра ухлаб ётган пайтлари(да ибодат қилишлари) афзал», деди ҳазрати Умар.

Кечанинг охирида, демоқчи. Одамлар кечанинг аввалида қоим бўлишар эди».

Молик ривоят қилган.

نُبِّ هَلَّ لَلِ دُبَّ عَ إِذِ فِ دِجْسَمَ لَلِ رِزِي بَزَلِ نُبِّ عَوْرَعُ وَا نَأُ تَلَحَّدَ : لِقَاقُ دِهَاجُمُ نَعُ
يَدِجْسَمَ لَلِ يَفِ يَحْضَلِ نَوُلَّصِي سُانِ لَلِ أَوِ عَشَائِعَ عَرَجُحَ يَلِ لُجَرِّ لَلِ رَمْعَ
دَمَّحَا وَا مَلْسُمُ هَاوَرُ : عَدَبَلِ : لِقَاقُ مَوَّ يَرِاقُ لَصَبِ نَعُ هَا نَلَّ أَسَفُ

3. Мужоҳиддан ривоят қилинади:

«Урва ибн Зубайр билан бирга масжидга кирдик. Қарасак, Абдуллоҳ ибн Умар Оиша розияллоҳу анҳонинг ҳужраси олдида ўтирган экан. Одамлар бўлса жамоат бўлиб зуҳо намози ўқимоқдалар. Биз уларнинг намози ҳақида сўраган эдик, «Бидъат», деди».

Муслим ва Аҳмад ривоят қилишган.

Кўпчилик мазкур таърифга биноан, бидъатни иккига тақсимлаб қўя қоладилар ва «Бидъат икки хил: яхши ва ёмон бидъат», дейдилар.

Иккинчи йўналишдаги уламолар – имом Молик, Шотибий, Туртиший, ҳанафийлардан имом Шумунний ва Айний, шофеъийлардан Байҳақий, Ибн Ҳажар Асқалоний ва Ибн Ҳажар Ҳайсамий, ҳанбалийлардан Ибн Ражаб ва Ибн Таймияларнинг фикрича, бидъатнинг барчаси – ибодатдагиси ҳам, одатдагиси ҳам залолатдир.

«Рухий тарбия» китоби асосида тайёрланди